

У Новоме Саду 31. маја 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

POST FESTUM.

„То је била права слава;
Не видесмо јоште таке. —
Какво сунце?! — То је сунце,
Које згрева и стомаке.
Здравицама ширно поље,
Чашицама не би броја.“
Тако вели поп Никола.
Тако вели и поп Јоја.

„Такав пастир нама треба
(Ја ко велим барем мени)
Па да ми се часно лице
До врх носа зарумени.
Анђелић је понос, дика
И потпора, — то јест моја.“
Тако вели поп Никола.
Тако вели и поп Јоја.

„Ко не виче: хура! хура!
У вину се неће купат’.
А ко рекне Анђалбанди,
Таки ћу му нос разлупат’.
Дај му, боже, још три Даља;
На подруму врата двоја!“
Тако вели поп Никола.
Тако вели и поп Јоја.

„Само треба умет’ с њиме
— Око руке, — око цепа —
Мажи, лажи, глади, мути,
Па ћеш стећи права лепа;
И веће ти помањкати
Јело, пиће, појас, чоја.“

Тако вели поп Никола.
Тако вели и поп Јоја.

Народ врчи, што му с’ крати
Патријара бират’ свога;
Па да ј’ бир’о триста пута
Не би наш’о овакога, —
Не би наш’о таког кроја,
Не би наш’о таког соја.“
Тако вели поп Никола,
Тако вели и поп Јоја.

„Ја ћу бранит’ Анђелића
Мојим целим арсеналом:
Грдњом, дреком, чашом, флашом,
Натегачом и бокалом.
Лојалан ћу остати му
До последње капи лоја.“
Тако вели поп Никола.
Тако вели и поп Јоја.

„Слава теби, ненадмашни!
Слава теби, недогледни!
Слава теби, неустрашни!
Слава теби, непобедни!
Из дна груди, из трбуха,
Нек те прати хвала моја!“
Тако вели поп Никола.
Тако вели и поп Јоја.

Тако ј’ пев’о поп Никола.
И поп Јоја ј’ тако пев’о, —
Један овде, други овде, —
Један десно, други лево.

И ко чује песме њине
Од почетка па до краја,
Мислио би: та два брата
Једнодушна љубав спаја.

Али да их зрачак правде
У брашнару скупа свали,
Ту би браћа један другом
Часне браде ишчупали.

Егон.

Политични преглед.

Прослава Германова чини нову еру у нашем политично-сатиричном животу. Ера је у хумористичком речнику народном од прилике то исто што и шијак. Даклем с Германовом прославом појавили су се у српској патријаршији нови шијаџи. Ту вам Васа Ђурђевић са својом атомистичном теоријом*) стоји на првом месту и почео је живо да носи капом (и шаком) помрчину из новосазидане куће без прозора, по примеру оних старих шијака или ера, што су носили мердевине попреко, што су о плугу мислили да је нешто нешто појело, а од нечег кости остаде, и што нису могли да распознају своје ноге (ваљда због мамуза, које је на њих неки ја банлија ударио) и своје трагове. Но овима се у оно старо сретно доба нашло лека, јер је неко узео батину, па њих све по вожурдама и по мамузама и они се овда разбегосе и опет дођосе сретно до својих ногу. Али шта ћемо са овим новим шијаџима? како би било да и њих когод одалама „меморандумом“ српскога клуба по вогама, или да их наведе на сугреб Ђурковићеве сфемерне „опозиције“ и да их полије хладним тушем банског намргођеног погледа; можда

*) Богме и праксом.

Слагач.

ШОДЛИСТАК.

Како је ча-Марко изиш'о на крај са оцем протом.

(Трогателно збитије.)

Чича Марко из Некажинаца,
имао је коза и оваца,
имао је и смока и вина,
ал' је им'о и ваљана сина. —
Вредан синак, на оца се дао,
сваку овцу у прсте је знао,
и са стоком иш'о сваког дана,
где је трава бујна и ваљана. —
Знао Мирко, тако му је име,
записати име и презиме,
али даље од њега не тражи,
а и шта ће на што ли му, кажи?!...
Он је сељак, па у дому своме,
сељачкоме али газдинскоме,
зна у прсте, кол'ко сток е има,
па имена надео је њима:
једно „Јелка“ а друго је „Зорка“,
треће зове: моја „Врушкогорка“; —
а ситнију стоку и не броји,

би се опет колико толико разабрали, те се истрезнили и остали само мамурни.

У „Нашем Добу“ вели се, како је Герман ишао у порту (да ли у отоманску или у саборну) међу народ и рекао: „Немојте се купити по бирдузима, него идите у цркву!“ — Верујемо да је тај савет тога дана Герману од срца потекао, јер црква га не кошта ништа, а од бирташа ће добити велике рачуне.

Министар Тиса нема сумње, пати од француске болести, и као такав неће ићи на изложбу. Али га француски доктори и журналисте тако мажу, да је то већ читава „шмиркура“. Ваљда ће се излечити. Томе се можемо надати у толико пре, што он сад пева Бизмаркову, дакле немачку песму, а ми знамо, да је немачко певање управо рећи јодловање.

У Будапешти и иначе појавио се неки Јосиф (Jó sziv), који има ту племениту намеру, да потпомаже несретне потопљенике и у томе се лепо и успева. Ту се врло заузимају многе добре даме за ту ствар, те продају јела и цигаре у базарима и иначе купе прилоге. Сасвим је природно што се добре даме брину за потопљенике, јер од рђавих дама (т. ј. дамова) и долази та несрећа, те су толики крајеви, — а богме и средине — потопљени Тисином (а богме и Дунавском) благодети. Само је још желети, да тај „Јосиф“ не буде само „Јожеф“ и „Јозеф“, него нека буде и „Јосим“, т. ј. нека се подједнако обазре и на потопљене Србе, — јер Срби ма да се зову и Раци ипак то нису они раци, којима велика вода не шкоди.

Тужи се свет на све стране, што је дуван поскупио, а нарочито цигаре. Ал то је и право, јер дуван је луксуз, а лук знамо да сузе натерује, дакле нека нам и дуван сузе натерује, кад је луксуз. Него ја мислим да је то учињено из санитет-

што да са тим своју главу зноји?!

У суседа газда Радована,
лепа Смиља као молвана,
па и она своје стадо гони,
а на „вођи“ све звецка и звони!...
Је ли чудо што су деца млада,
чувајући своја бела стада,
играју' се у невиној шали,
једно другом својим срцем дали? —
Чудо није, а ни прича нова,
(врло стара, од старинска кова.)...

— Дође доба да се деца сроде,
родитељи бригу о том воде!...
Све је красно и све је у реду,
ал' на њину превелику беду,
млади Мирко слабо књигу воли,
а Смиљану нису слали школи,
она незна ништа, до ли — Мирка,
тог' вражијег малог Немирка!...
Е, ал' онда кад се ово збило,
млогоме је са тога позлило,
кад би жељно већ пред олтар стао,
а молитве свете није знао.

ских обзира. Држава је и роду пријатељ, те хоће да искорени тај отров, с тога му подиже цену, само не би ли се свет већ једанпут опаметио, те се оставио те страсти. С тога се и порција све више и више диже, не би л' свет једанпут омрзнуо и на плаћање порције, која је тако омиљена у свима круговима, ђошкастим и округлим.

Др. Владан Ђорђевић као да хоће да брије попове по Србији. Он као вели: шат буду обријани, јер Шат обријани и онако неће бити! — Ал питање је, хоће ли и г. Владан икад бити Биконсфилд.

Један славан хемичар изумео је ново кресиво. Он је дошао на ову врло просту идеју: одери комадић артије од „Заставе“, а исто тако и комадић од „Браника“, па додирни једну артијицу о другу, те ће одмах кресати варнице; — само чувај добро очи. А да би се варница практично употребила на што корисно, морала би пасти на труд, али у томе кресању је и труд узалуд, да се што корисно искреше.

Ђира. До сада се у Србији питало каквог су учитељи владања.

Спира. А сад?

Ђира. И сад се пита тако, али мало друкчије: Сад се пита: Каковог су Владановања.

П у с л и ц е.

4 Даклем Путкамеру дали пасош. Куда ли ће, боже! Да га нису врбовали у Србију!?

Ту је попа у толико пута,
изгледао као савест крута,
„кад се — вели — младенци баш воле,
нека уче да се Богу моле!“ . . .

Бог је добар, то сви добро знамо,
ваља збиља да му пошту дамо,
али он је пуна опростења,
без мучнога и дугога блења,
грешницима увек прашта благо,
јер је њему чисто срце драго,
а свештеник он је божји слуга,
у оквиру, свога делокруга,
па и он је у прилици некој,
добра срца и милости мекој,
те кроз прсте незналици гледи,
ако овај те милости вреди
А за такве богољубне ствари,
стижу по пи разноврсни дари,
не, да мислиш, да се сотим плаћа,
то још није свадба или даћа,
него велим: рука руку пере. . .
у народа сваке божје вере. . .
Али овде код случаја ова,

⊙ Бизмарк се мргоди што мора да жртвује свога љубазног садруга. Могао се и Ристић мргодити, кад се искало да напусти Радивоја. Што би се Ристић мргодио, то би јефтиније било, него што се сада цела Србија мргоди.

+ Знате ли како чича Никола схвата дух времена? Он је чуо да су сад Србији најпотребније свеже снаге. За то му и јесте главна брига како ће да свеже снаге.

* Можда Маџари Васи Ђурђевићу кажу: баратом. Али само у томе ми још не видимо ни баратом српски.

□ Неко руско позоришно друштво хтело је да даје представе у Златном Прагу. Немци су се погрудгли да се то забрани. Немци ко веле: нашто Руса, кад ми умемо боље комедије правити по Чешкој.

≈ Маџари сада у Мочарију виде Румуна. Лепше би било кад би Румуни у Маџарима видели Мочарија.

★★ У Немачкој експлодирало једно нојево јаје па убило неког професора. И у Србији има нојева који кад је опасност загњуре главу у песак. Ти не носе јаја која експлодирају, али Христић ће већ наћи и јајету длаку.

△ Боже мој! Да ли се наш позоришни одбор

показло се ето опет с' нова
да сви људи подједнаки нису,
ма стајали на друштвеном вису.
Поп Негован из Некажинада,
беше чудан пастир од оваца,
којима је Бог разума дао,
кад је стадо „Људима“ назвао. —
ал га многи и куди и ружи,
Цело село са попом не дружи,
јербо веле да је гадна тица:
грабљивица или изелица, —
ако крстиш најпре добро плати,
да те она молитва не смлати;
о свадби се с попом пре погоди,
ако нећеш напаст да се роди;
а треба ли читати о пело,
скупо кошта оно мртво тело. . .

Жалили се и тужили људи,
са оваки не-свештени људи,
али тада беше отац прота,
жељан увек злата и банкнота,
Па кад когод њему попа тужи
„Пречесејши“ још га и наружи. . .

обрадује кад у новина чита, да је дружина нар. по-
воришта представљала какав нов комад!

oo У Кикинди већ су погореле куће под кровом.
Даклем брже се опорављамо и од пожара, него од
кикиндског програма.

Даје се на знање.

Да је српском клубу и самоме већ додијао такав
мртав живот. Разрезао је себи жиле, које нису ни би-
ле жиле. Из њих је исцурила крв, која је управо била
вода; том је водом заливена новела школскога закона.
Ко за таким клубом не заплаче, нека се бар прекр-
сти. Венци се примају само од „С. Дневника“, „На-
шега Доба“ и „Турскога Народа“ — „Видело“ ће
спремити и мало кољива. — Погреб ће бити потајан
у Загребу. Паратос ће се држати увек, кад буду но-
ви избори. Даћа ће бити у Ђурђеву. А споменик ће
му се тражити у Бановци. На балзамирање сад се и
не помишља, — то ће бити посао друкчијих посланика.

Бука. Даклем Анђелић би био
побегао од јубилеума; ал га је за-
болела нога.

Шука. Е гле ти његове ноге,
како је (д)осетљива! Ал како је
после јубилеја таки могао отићи
у Пешту и у Загреб?

Бука. Па за то је и отишао да покаже „меро-
давној“ господи како шанта и да их увери да с том
ногом не може отићи ни у пензију.

Зашто?... Зато! — погодит' је лако,
„врана врани“... то већ знаде свако.
Попа дере како њему воља,
а десил' се прилика побоља,
онда мора о том' прота знати,
„благослова“ и прочита дати....

Чича Марко једног летњег дана,
поранио до поина стана. . . .
„Онај, . . . попо . . . како да ти кажем,
С' Радованом баш се добро слажем,
а деца нам, но, та знаћеш збиља,
да мој Мирко и његова Смиља,
већ се давно заволели млади,
па, к'о велим, шта ће да се ради,
кад молитве Смиља не зна нике,
а и Мирку чине неприлике. . . .
Него, овај, удеси нам, попо,
кад се деран у цуру зацо'о,
па их венчај, а од моје стране,
биће ваде онако ваљане“....

(Свршиће се.)

Шука. Ал ја се сећам, да је и покојни патри-
јар Ивачковић рамао, па је ипак отишао у пензију.

Бука. Гле, бога ми, добро си се сетио. Не знам
само хоће ли се и они горе тога тако брзо сетити.

Да л' је било шест ил' осам?

Два ђакеле др. И. (кога иначе келнери рег др. Wind-
beitel, а другови у слободном преводу Празнокесићем из
Буљкеса зваху) и јубилеаш Авој! (јер је десет година
на универзитету „славио“) препираше се једном, да л' су
шест ил' осам коња возили при ономадашњем погребу
неког великог господина. Празнокесић је тврдио, да је
било само шест, а јубилеаш, да је било осам. На то ће
Празнокесић као „лаф“ повикати: „Та шта ви знате, ваљ-
да ћу боље ја знати, кад сам се непрестано око коња
врзао!“ Чувши то јубилеаш рече сасвим убеђен. Е, кад
сте се ви око њих врзли, онда је могуће, да се мени
ви ш е учинило!“

Жеравица.

Баш смо толерантни!

О поправци женских мања
сви пишемо на сто страна,
та нам „тема“ увек мила —
учитеља, брате, сила!

Па сви брину драге воље,
очински се на рад преглоб,
као да се све невоље,
сво зло само код њих слегло.

И од силне од мудрости,
кад у очи почне бости,
већ не знају шта да чине,
па је крију у кучине
створови кукавни!

А за нашу мушку милост
примедбицу как'у? —
Ид'те збогом! Ко још тражи
у јајету длаку?!
Ту ти бригу у ком метни,
јер ми: ил' сно препаметни,
ил' смо непоправни.

С. Л. Л—ић.

Деда Макса и његов доктор.

Обична судбина пијаначка — водена болест — није
мимоишла ни деда Максу. Кад се век доста напатио док-
тор му рече, да ће му се можда живот за коју годину
продужити, ако престане да му се вода из трбуха оточи.
Шта је знао, — морао је и на то пристати. Све је било
спремљено и доктор извади и малу сребрну славинуцу
крз коју ће да му воду пропусти. Сад се деда Макса
уплаши и најозбиљније упита доктора, зар баш мора ту
операцију претрпети; зар нема друга средства. И доктор
му тако исто озбиљно одговори: „Деда Максо, ви сте па-
метан човек, треба дакле да видите да друкчије бити
не може. Ваша је болест дошла крз славину, дакле
крз славину мора да оде.

Б.

Гордост.

Гордошћу се диче само
 „сретни појединци“,
 „умне“ главе, „лепе“ лутке,
 „благородни“ синци.
 Него то је код вас тако,
 што гледате жмурке:
 ја сам исту ту „врлину“
 вид’о — и у *ћурке*.

С. Л. Л—ић.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Допадају ми се досетке и наивности из деч. света, које ваш „Стармали“ доноси. Дозволите да вам и ја три прилога за ту рубрику пошљем.

а., Моја мала Десанка, кад јој је недавно мати боловала, стаде шушкати око кревета, а кад је ја запитах: Десанка, шта то радиш? одговори ми: „Та молам мамине ноге да поклијем, јел су долодлаве“.

б., Иста мала Десанка једаред запне за ћилим и паднувши ухвати се за ногу и повикне: „јао, мама задлцнула ми се нога“.

в., Моја мала Љубица једанпут о ручку, — ваљда јој се допало како њен брат Душко, који већ иде у 4. разр. основне школе, о свачему размишља, па се и она нешто замисли па ће и она сасвим озбиљно као и њен брат Душко запитати матер: „Јели, мама, за то се руча да буде послеподне?“

§.

Кајка. Бабо, декламуј „Невен“!

Баба. Ја, да декламујем „Невен“! Шта ти је пало на ум!! — За што?

Кајка. За то, јер сва су деца добила трећи број, а ја још нисам. Декламуј га.

Баба. (мазећи се) Па како да га декламујем, кад нам није дошао?

Кајка Уф, уф! И ти ме само једиш. Та баш за то га декламуј што нам није дошао.

(Ко се није таки сетио, ево му одгонетке: Кајка је чула кад се који број каквога листа на пошти изгуби, [што се код нас врло често дешава], да га треба „рекламовати“, но мислећи да је „рекламовање“ и „декламовање“ све једно, употребила је онај израз, који је њој обичнији).

Послао Кајчин брата.

Стаза. Мамице, дај ми три крупна новчића да купим трешања.

Мати. А за што кажеш три „крупна“ новчића?

Стаза. За што! Јер кад год иштем од тебе, увек кажеш немам ситних новаца.

Стаза. Мамице, немој ме сутра будити да идем у школу.

Мати. А за што да не идеш сутра у школу?

Стаза. (Мисли се) Е, — сутра ће ме болети зуб.

Стаза. Је ли мамице, за што ти ниси увек добра?

Мати. (Мргодно) А зар нисам?!

Стаза. Та јеси, јеси, увек си добра — само каткад ниси.

Истина.

Истина је среће худе,
 сваки јој се с пута склања;
 добри људи о њој суде,
 да је — „камен саотичања“.

С. Л. Л—ић.

То исто, само мало подебље.

Људи врло често о истини зборе,
 свуд је радо хвале и у звезде кују;
 но кад она дође пред беле им дворе,
 онда за њу никад не маре да чују.

Али кад се истини досади,
 па окрене с оне дебље стране,
 тад је чују и стари и млади,
 па је моле, да их се — окане.

С. Л. Л—ић.

Циганске анегдоте.

(До сада ни где не штампане.)

Запиташе у старо време Циганина пред судом: За што ниси дао спахији десетак

Циганин одговори: Није било ни мени доста; па како да још њему дам.

Судија. Није ти било доста!? За то ћеш сада добити 25 батина, — хоће ли ти то бити доста?

Циганин. Ухуху, господине! Двајест и пет батина! Биће ми доста и предоста и сувине. Могли би од тога одбити и спахији десетак.

Саветовао попа Циганина да се већ и он једаред моли богу.

Циганин. Хм! Ја да се молим богу. А да шта ћеш онда ти, кога беса, радити!

У школи, где је међу другим ђацима било и једно Циганче, запита учитељ једнога ђака: За што не треба красти.

Ђак. (ћути.)

Учитељ. За то не треба красти, јер то бог види, Циганче. Е, али у мраку!

Наш честити Тима.

Нашег Тиму многи дари красе —
 јесте, богме, врлинице многе:
 ал’ он не да да му славу гласе,
 већ их крије, као змија ноге.
 И не само да не држи на се,
 него још је и шаљив — к’о прасе!

С. Л. Л—ић.

Не допушта му част да ретерира.

Картало се друштво у кафани. Официр један давао банку. Срећа му се смешила и пред њиме стајала је гомила банкнота. Официр хтеде да „ретерира“. Но покојни Ибра, као што је био ђаволан, шапне официру поред кога је седео: Зар то сме бити! Официр — па да ретерира, и то још онда кад тако славно побеђује.

Безазнени официр није имао каде да о томе савету подубље промишља, у оној забуни учини му се као да Ибра има право. Није ретерирао, и донде је играо док није изгубио целу месечну гажу.

Протрч', зече!

Младост хитро, као муња, плане
и засени слабочке ти очи:
жмуриш, питаш — ал' док оку сване,
већ и пљусак из облака точи.
Тад је зивкаш: „Еј, врати се амо!
Још један пут да се огледамо,
Ко ће краћи да извуче клипак!“
а она ти довикује: „Шипак!“

С. Л. Л—ић.

Неспоразум.

Неки богат човек даде мајстору шваби да му очисти каруце и да их премаже, али да не цифра много, јер он мрзи спољашни блесак, него да просто са обе стране на вратима метне једно мало ф (ферт). Шваба ко шваба, није знао шта је богаташ мислио са тим „ферт“, није знао да се са тим писменом почиње богаташево презиме, него је то схватио по немачком „Pferd“. — кад каруце беху готове, све је било као што треба, па и мало ферт, — намоловао је са обе стране — малог коња.

ић.

Превара, која још имена нема.

(Од Л. Фулде!)

То ј' превара, којој закон
Још имена није дао:
Кад ко прода своју душу,
Коју није ни имао.

Зм.

Учтиво писмо.

Опростите ми, милостиви господине, што се усуђујем, да Вас умолим, да имате доброту те да ми допустите, да будем тако слободан овим Вас учтиво запитати. „Да ли би имали наклоност, да ми дозволите, да будем тако слободан да Вас умолим, те да ми срећу укажете, да Вам се могу приближити те Вам пријатељски рећи, да ништа већма не желим, него да будем у стању, да Вам докажем, како ме то чини радосним, што ми је судба тако наклоњена и тај сретан тренутак поклонила, да Вас могу радосним срцем уверити, да ми је немогуће наћи речи, којима би Вам моје осећаје исказао, које обухватају моје срце при тој сретној помисли, да ме је Ваша

доброта властита, те да смем имати наде, да сте Ви уверени, да ја дубоко осећам, каква је то одлика, што смем имати част да се могу најпонижније назвати Вашим најпонижнијим слугом
Спорком Лаганићем
ић.

Узалуд.

Ја узалуд Андру хвалим;
Он узалуд мене псује;
Све узалуд: нити мени,
Нити њему ко верује.

С немачког. Н.

Bis der Gaja kummt.

У једној гостионици седели су неколико Немаца за столом а пред сваким по 2 деци вина, за другим столом мало даље опет неколико Срба, но пред њима неколико боца вина. Дакле наравно Немци се разговарали мирно Срби као Срби поред пуних боца (то је било у боља времена) певаше из почетка онако полако, а на то ће један од Немаца осталима рећи. No hörns, sein die Ratzen aber lustig! а други ће рећи, No des ist noch gar nichts, wart nur bis der Gaja kummt. — Was für Gaja? запитаће остали. Gleich werts segen! — И тако после неколико боца ударише Срби и у здравице. А после здравице већ знате шта се пева. Таман беху Срби код многага а мој ти Немац скочи и викну своје друштво: Hörst in Gaja! hab ich nicht gesagt, bis der Gaja kummt ton fangts erst an.

Кир Дима.

Дурашњо створење.

(по застарјејшој досеци)

Стрпљење је горко, ту треба стомака
и широка срца, постојана, јака.
У хартије нема ништа од тог двога,
ал' ја, ево, питам читаоца мога:
има л' од ње игде слабијег створења,
а да л' још ко има — ах! — тол'ко стрпљења? —

С. Л. Л—ић.

У дућану.

Дође у дућан једна отменија Немица, и један од млађих момака послужи је, но на беду исти није добро немачки говорио. Свршивши са господом пазар, запита ју чиме још могу служити? на то ће она рећи, geben Sie mir noch - Übrigens - Spitzen. Момак не чувши последњу реч већ само Übrigens, оде одма у магазин који до дућана беше, и поче по кутијама тражити надпис „Übrigens“. Досади се госпоји чекати те запита оћел добити што је искала, а принципал чувши ко ју је послуживао оде у магазину и запита шта тражи, а момак ће одговорити: та тражим тај „Übrigens“, па не могу да га нађем. Газда би га псовао но од смеја није могао већ изнесе сам чипке послужи госпу, ал момак од срамоте није се дао видети. Од тога доба не зову га друкчије већ: „Übrigens“

Кир Дима.

И с т и н а

(с немачког.)

Ти истину смеш изрећи,
Али тако,
Да на другом прстом пружит'
Може свако.

Долети л' на његов клубук
Пчела ова, —
Онда си му прѣи него
Сто врагова.

Зм.

≈ Ацка је мати здраво размазила. Међу осталим навикао се да га свако јутро мати пробуди. Једно јутро заборави мати на ту своју дужност и Ацко отвори крмељиве очи на стаде кискати и дозивати: „Мати, матиии! оди да ме пробудиш!“

У берберници.

Дође неки путник у сеоску берберницу да га „уљуде“. Берберски момак сапунећи га непрестано је пљвао на сапун. Странцу се то досади те ће викнути: „Зар је такав обичај у вас?!“ — Није, рече момак, него то чиним из поштовања, као према странцу, иначе нашим људма пљвем управо на лице.

Ала га избаци.

Шта судите о разуму овога детета, запита један отац госта, показујући својег петогодишњег синчића, чији се разум рано почео развијати.

„Така деца обично у старијим годинама буду глупаци, — одговори несмотрени гост. — Али онда дете њега запита: „Е да! — Ви мора да сте дететом били врло паметни?“

Из суднице.

Даклем ви молите продужење рока, јер вам се бранилац разболео! Али ви сте на делу ухаћени, те ја не знам шта би ваш бранилац могао рећи у вашу обрану.

„Па на то сам и ја љубопитљив“, одговори оптуженик.

Опет из суднице.

Судија. Јесте ли ви били присутни у биртији кад је Стазић мене вређао?

Сведок. Јесам, господине

Судија. Па шта је рекао Стазић?

Сведок. Повео се разговор о вама, а Стазић онда рече „наш је судија безобразна свиња; то вам могу ја писмено дати“. Ето то је рекао.

Судија. Па шта сте ви радили? Јесте ли искали на писмено.

Сведок. Боже сачувај господине. Ми смо му и без писмена веровали.

Пред судом.

Стојале су пред судом као сведоци мајка и њена кћи од својих 16 година. Судија ће запитати матер: колико вам је година?

Мати. Тридесет.

Судија. Ви сте сугурно од ваших година одбили године ваше ћерке.

Н. Н. Ваш се муж опет опио. Ено га у крчми где лежи полумртав.

Жена. По лумртав! Та да, тај несретник није кадар никад да изради шта сасвим, него увек само на пола в.

Госпођа Н. Јелте, докторе, кад умрем, ви ћете ме сецирати?

Доктор. А за што?

Госпођа Н. Та за бога волела би знати, шта ми је управо фалило.

Индустријска белешка. У Северску фабрицирају се огледала грдне величине. За највећа плаћа се по 2.000 фор. без оквира и без стакла.

Предлог:

Неко је предложио да се ради народне уштеде на појединим гробовима не међу плоће са похвалним натписима, већ у место тога да се на гробљанска врата стави плоча са овим натписом:

Сви су поштењаци,

Који леже овде.

Ако ником не хасне,

Ником и не шкоде.

За дивно чудо!

„За дивно чудо!“ рећи ће један сакалуд сељак, „тек што смо добили новог нотароша, а већ има четворо деце“.

У дућану.

Муштерија. Дајте ми један револвер.

Трговац. Са колико ватара?

Муштерија. За шест персона.

Нов репрезентант.

А. Ја се ни мало не радујем што ми је муж постао репрезентантом.

Доктор. А зашто?

А. Кад се држи седница репрезентације, после тога дуго нема мира ч целу ноћ не може да спава.

Доктор. Зар се тако јако заузима за општинске ствари?

А. То баш не, — али догод траје седница он спава, па наравно, кад се онде испав, да не може после код куће спавати.

Није тако.

Учитељ тумачи, како се само једноврстне ствари могу сабирати, а не могу се сабирати н. пр. два коња и три вола па да буду опет коњи или опет волови.

На то ће мали Сима рећи: Господине, није тако. Моја мати може да сабере две литре млека и једну литру воде, па да буде три литре млека.

Послао
J. M — h.

Растумачено.

За столом о ручку покара отац свога малог сина, што је превалио боцу с вином. Гост, који је за ручком био, хтеде да извини дете, па рече домаћину, своме пријатељу: Оваки се детета, није оно криво; већ то је твоје вино тако слабо, да је само од себе, т. ј. од слабости своје пало.

Нашу г. г. предплатнике из Вршца умољавамо да претплату на листове наше: „Невен“ „Стармали“ и „Глас Истине“, непосредно нама поштарском упућеницом изволе слати, те неће онда бити оних многих нехотичних увреда, које смо починили својим опоменама, незнајући да су они већ давно претплату положили другоме.

Администрација „Стармалог.“

Књижевско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижевско-издавачко чокоће, те у корену затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	ф. п.
1. Атанасије А. Николић парох у Шашинци	16.—
2. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	18.70
3. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	6.70
4. Дане Бањанин, Шкаре код Оточца	7.50
5. Ђорђе Јовановић, Бингула	4.70
6. Илија Марковић, учитељ у Мошорину	8.70
7. Јован Пантелић, трговац у Адашевци	8.70
8. Коста Ристић у Срп. Црњи	8.70
9. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	17.47
10. Ј. Е. Тијерану, у Оравици	3.75
11. Павла Зарић, јером на Крчкама код Дриша	4.—
12. Ристо Ј. Перотић, Мостар	79.65
13. Младен Ђорђевић, књижевник у Београду	50.—
14. Ј. Трифуновић, негде у Босни	21.30
15. Леон Бирра, трг. у Бошњаци	4.66
16. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	16.17
17. С. Д. Циковић, сада у Срему	13.88
18. Платон Соларић, парох у Катинци	10.80
19. Књижевник В. Шмита на Рајци	34.31
20. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6.—
21. Б. Гавриловић, трговац у Мохолу	7.43
22. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	6.40
23. Нико Радетић, трговац у Приједору	20.50
24. Ђуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	17.16
25. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	11.33
26. Љубомир Тодосин, трговац, Маргитица	14.59
27. Спирос Будисављевић, Кореница	20.14
28. Милош Белеслијин, учитељ у В. Кикинди	19.20
29. Паја Тапазевић, учитељ у Меленци	7.94
30. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8.70
31. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	8.70
32. Јово Поповић, учитељ, Војнић	8.90
33. Јоца Дренић, берберин, Стапар	5.97
34. Паја Митровић, Ораховица	7.30
35. Стеван Урошевић, Шид	8.70
36. Петар Милошев, Плашки	12.65

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожури те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 22. марта

1888. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

НЕГОВАЊЕ ЗДРАВЉА.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај се балзам даје и препоручује код болова и грчева у стомаку, код катар у стомаку, напетости, блувања, пролива, ветрова; код грчева у цревима (колике) успех је за тренутак постигнут. Даље је добар код свију дуготрајних и слабећих болести, јер потпомаже варење. Ово дивно средство не треба да фали ни у једној кући, особито по селима. Цена је једној боци 1 ф 50 н., 1/2 боце 80 н.

У Новом Саду може се прави добити само код Љ. Стефановића трговца и у Сарајеву код Ј. Сора, специјалисте.

Главни депо за разашивање: Ј. Милер, апотекар у Кронштату у Ердељу.

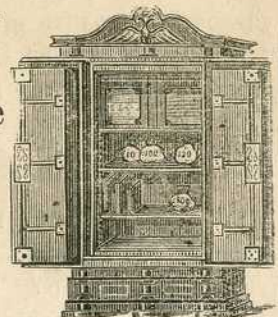
Шиље се поштом сваки дан.

1—8

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Народно прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

5—18